

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

LAMA Plus s.r.o.

sídlem Svatopluka Čecha 706/8, 735 06 Karviná

zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Oblukem

sídlem Nádražní 213/10, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Generální ředitelství cel

sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 6887-2/2017-900000-304.5, ze dne 10. 3. 2017, ve věci zabránění zboží

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č. j. 6887-2/2017-900000-304.5, ze dne 10. 3. 2017 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Obluka, advokáta se sídlem Nádražní 213/10, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 5. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a současně potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2016, č. j. 154788/2016-570000-12, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o zabrání jejího zboží, konkrétně 45 kusů „Magicolor 2400/2500 series Magneta (M)“, 59 kusů „Magicolor 2400/2500 series Black (K)“, 42 kusů „Magicolor 2400/2500 series Yellow (Y)“ a 46 kusů „Magicolor 2400/2500 series Cyan (C)“. Spolu s napadeným rozhodnutím navrhla žalobkyně také zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
2. Žalobkyně tvrdila, že napadeným rozhodnutím, jakož i rozhodnutím správního orgánu I. stupně, byla nepřipustným způsobem zkrácena na svých právech, protože správní orgány rozhodly o zabrání uvedeného zboží, aniž k tomu byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky. Žalobkyně především vytýkala správním orgánům, že rozhodly o zabrání věcí, aniž by žalobkyni prokázaly spáchání správního deliktu. V této souvislosti poukázala na to, že již dne 26. 5. 2010 tehdejší Celní úřad Karviná rozhodl o zadržení sporného zboží a dne 9. 11. 2010 oznámil žalobkyni zahájení řízení o správním deliktu, kterého se měla žalobkyně údajně dopustit tím, že nabízela, prodávala a skladovala sporné zboží (192 tonerů do laserových tiskáren), které mělo být zaměnitelné s ochrannými známkami registrovanými společnostmi Konica Minolta Holdings, Inc. Řízení o správním deliktu probíhalo několik let a žalovaný v kasačním rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014 uložil správnímu orgánu I. stupně doplnit dokazování, a to zejména o výsledch L. F., když dosavadní skutkový stav nepovažoval za spolehlivě zjištěný. Správní orgán I. stupně po vrácení věci správní řízení zastavil, protože shledal existenci liberačních důvodů na straně žalobkyně, aniž by provedl jakékoliv další dokazování či jinak odstranil vady vytknuté mu žalovaným v rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014. Až po více než dvou letech od zastavení řízení o správním deliktu rozhodl správní orgán I. stupně o zabrání zadržovaných výrobků, přičemž vyšel ze závěru o spáchání správního deliktu žalobkyní, aniž by jakkoliv zohlednil výtky ze strany žalovaného ke zjištěnému skutkovému stavu. Žalobkyně trvá na tom, že jí spáchání správního deliktu prokázáno nebylo, proto nejsou splněny ani podmínky pro zabrání zboží. Žalobkyně dále rozvedla své konkrétní námitky proti dosavadním zjištěním správních orgánů ohledně porušení práv k duševnímu vlastnictví, které správní orgán I. stupně učinil pouze na základě vyjádření paní L. F., aniž by byla prokázána její odborná způsobilost rozpoznat pravé tonery od těch, které porušují ochranné známky. L. F. navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje

vypracovala své vyjádření, jež bylo podkladem pro rozhodování správních orgánů, jako pověřený zástupce společnosti Konica Minolta Holdings, Inc., která sama iniciovala kontrolu u žalobkyně. Žalobkyně má proto pochybnosti o její nestrannosti a o věrohodnosti jejího vyjádření. Jmenovaná své vyjádření navíc zpracovala na podkladě posouzení toliko 4 výrobků, aniž by zkoumala zbývajících 188, přičemž sama shledala 4 zkoumané tonery jako originální s tím, že jsou umístěné v neoriginálním obale (krabici). Správní orgány přitom rozhodly o zabránění celých výrobků a nejenom obalů.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že řízení o správním deliktu bylo zastaveno z moci úřední, protože správní orgán I. stupně shledal naplnění liberačních důvodů podle § 24b odst. 1 zákona číslo 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době rozhodování (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Žalobkyni nebylo prokázáno zakoupení sporných výrobků s vědomím, že se jedná o výrobky porušující práva duševního vlastnictví a nelze jí přičítat nedostatek úsilí ve vztahu k zabránění porušení povinností, pro které bylo řízení o správním deliktu vedeno. Protože zboží, o jehož zabránění se rozhodovalo, náleží žalobkyni, kterou nelze za správní delikt stíhat a pro zabránění zboží je dán obecný zájem, považuje žalovaný rozhodnutí o zabránění zboží za věcně správné. Obecný zájem na zabránění zboží spatřuje žalovaný v zabránění uvádění výrobků, které porušují práva k duševnímu vlastnictví, na trh v České republice. V posuzované věci byly podle žalovaného ochranné známky „Konica Minolta“ užity takovým způsobem, že i když se jednalo o originální výrobky, tak tyto byly opatřeny obaly s uvedenou ochrannou známkou bez souhlasu jejího vlastníka a s označením deklarujícím zcela jiný typ výrobku. Obecný zájem na zabránění zboží spatřuje žalovaný také v ochraně spotřebitele, který byl v důsledku chybných informací na obale klamán o podstatné vlastnosti tonerů a obdržel zcela jiný typ výrobku, než jaký požadoval. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v řízení bylo prokázáno, že se v případě zabíraného zboží jedná o padělky ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, když správní orgány vycházely z odborného vyjádření L. F., ze kterého vyplývá, že je speciálně vyškolená identifikovat tonerové cartridge, které porušují ochrannou známku Konica Minolta. L. F. zkoumala z každého druhu zboží 1 kus a ve svém vyjádření označila znaky, ze kterých vyplývá, že se o padělky jedná.
4. Žalobkyně v rámci repliky zopakovala, že jí v řízení nebylo prokázáno spáchání správního deliktu a usnesení o zastavení řízení pro uplatnění liberačních důvodů považuje za účelové s cílem vykonstruovat stav, na jehož základě správní orgán I. stupně následně rozhodl o zabránění zboží. Vyjádřila přesvědčení, že v řízení o zabránění věci mají místo její námitky proti zastavení správního řízení, jakož i proti závěru správních orgánů o spáchání správního deliktu. Dále žalobkyně opětovně poukázala na to, že správní orgány nedoplňily dokazování o výsledcích paní F., zopakovala své výhrady proti věrohodnosti a nestrannosti jejího odborného vyjádření a připomněla, že zkoumány byly pouze 4 kusy výrobků.
5. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 věty první zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), protože oba účastníci s tímto postupem souhlasili (žalobkyně výslovně – viz podání na č. l. 38 a žalovaný se k výzvě krajského soudu ohledně souhlasu s rozhodnutím bez jednání ve lhůtě 2 týdnů nevyjádřil, proto je jeho souhlas s tímto postupem dán podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje

6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Celní úřad Karviná (zákonem číslo 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, byl s účinností od 1. 1. 2013 Celní úřad Karviná zrušen a jeho působnost převzal Celní úřad pro Moravskoslezský kraj) vykonal dne 26. 5. 2010 z podnětu společnosti Konica Minolta Holdings, Inc. kontrolu v provozovně žalobkyně, při které zjistil skladování 192 kusů tonerové cartridge s podezřením na porušování ochranné známky Konica Minolta. Celní úřad téhož dne rozhodl o zadržení tohoto zboží (zjištěno z rozhodnutí Celního úřadu Karviná ze dne 26. 5. 2010, č. j. 7999 -2l2010 - 146100-032) a zástupce společnosti Konica Minolta Holdings, Inc. (vlastníka dotčené ochranné známky) převzal 4 kusy ze zadrženého zboží k posouzení. Celní úřad Karviná vydal dne 9. 11. 2010 oznámení o zahájení správního řízení, které dne 10. 11. 2010 doručil žalobkyni (zjištěno z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 11. 2010 a z doručky). Správní orgán I. stupně po provedeném řízení rozhodl opakovaně

o vině žalobkyně ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měla dopustit tím, že v blíže nezjištěné době, prokazatelně však přinejmenším dne 26. 5. 2010, porušila zákaz užívání nekalých obchodních praktik ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele tím, že skladovala v provozovně v Karviné, na ulici Svatopluka Čecha 706, za účelem prodeje výrobky, porušující některá práva duševního vlastnictví a neoprávněně užívala označení chráněných podle zákona číslo 441/2003 Sb., konkrétně právo vlastníka ochranné známky Konica Minolta Holdings, Inc. (zjištěno z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 11. 2013, č. j. 74944-2/2013-570000-12). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vině byla vždy žalovaným rušena a věc vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V posledním kasačním rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014, č. j. 11928-11/2010-146100-021 žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně nedržel závazného právního názoru vyjádřeného v jeho předchozím rozhodnutí, ve kterém uložil správnímu orgánu I. stupně, aby v novém řízení zejména precizně popsal skutek, konkrétně která práva duševního vlastnictví a v jakém rozsahu byla zjištěným skladováním předmětného zboží porušena, když z výroku přezkoumávaného rozhodnutí opět neplyne, jakým způsobem žalobkyně porušila zákaz užívání nekalých obchodních praktik a tato skutečnost není zřejmá ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný v tomto rozhodnutí vytkl správnímu orgánu I. stupně, že z jeho rozhodnutí nevyplývá, jak se vypořádal se skutečností, že předmětné zboží označil za padělky, včetně obalů, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že cartridge jsou originály a nedoplnil ani nerozšířil dokazování ve smyslu právního názoru uvedeného v předchozím rozhodnutí o odvolání s tím, že pakliže správní orgán I. stupně z jakéhokoliv důvodu nevyslechl L. F. v pozici svědka, měl zajistit a řádně provést jiné důkazy k zjištění skutkového stavu, případně její výpověď minimálně zhodnotit jako důkaz listinou a řádně odůvodnit, proč je tento důkaz v této podobě relevantní, vypovídající, a jaký závěr pro potřeby tohoto konkrétního deliktního řízení byl učiněn (zjištěno z rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2014, č. j. 5284-4/2014-900000-304.5). Po vrácení věci správní orgán I. stupně vydal dne 29. 10. 2014 usnesení o zastavení řízení podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele s odůvodněním, že podle obsahu spisu žalobkyně nakoupila sporné výrobky na základě faktury číslo 2100092 ze dne 11. 5. 2010 od dodavatele LIBERTY CZ GROUP s.r.o., přičemž nebylo prokázáno, že tak činila s vědomím, že se jedná o výrobky porušující práva duševního vlastnictví a žalobkyni nelze přičítat nedostatek úsilí směrem k zabránění porušení povinnosti, pro kterou bylo řízení vedeno (zjištěno z usnesení o zastavení řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

ze dne 29. 10. 2014). Následně po více než 2 letech rozhodl správní orgán I. stupně o zabránění dosud stále zadržovaných 192 kusů tonerů s odkazem na § 28b odst. 1 písm. b) zákona číslo 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o opatřeních“) s odůvodněním, že žalobkyni nelze z důvodu zastavení řízení o správním deliktu stíhat a předmětným zbožím jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví jiné osoby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala shodné důvody jako následně ve správní žalobě, zejména namítala, že jí nebylo prokázáno spáchání správního deliktu. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v jehož odůvodnění mimo jiné uvedl, že řízení o zabránění zboží podle § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních je samostatným řízením a žalovaný v něm neposuzuje, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu, ale zda předmětné zadržované zboží porušuje některá z práv duševního vlastnictví. Porušení těchto práv bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí prokázáno odborným vyjádřením paní L. F., podle kterého se v případě sporného zboží jedná o padělky, a to konkrétně na obalech tonerových náplní, v nichž je zboží zabaleno. Protože žalobkyni nelze za skladování těchto padělků s ohledem na existenci liberačních důvodů stíhat, považuje žalovaný veškeré podmínky pro zabránění zboží stanovené v § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních za splněné (zjištěno z napadeného rozhodnutí). Z doložky právní moci vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 11. 3. 2017, což není mezi účastníky sporné.

7. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Po stránce skutkové jsou pro krajský soud právně významná zjištění a závěry o provedení kontroly celními orgány v provozovně žalobkyně dne 26. 5. 2010, o zadržení sporných tonerů pro podezření z porušování práv k duševnímu vlastnictví třetí osoby s ohledem na jejich označení způsobem stejným nebo zaměnitelným s registrovanou ochrannou známkou společnosti Konica Minolta Holdings, Inc., dále o zahájení a následném vedení správního řízení o správním deliktu, kterého se žalobkyně měla dopustit skladováním těchto sporných tonerů, o zastavení tohoto správního řízení správním orgánem I. stupně s odůvodněním, že žalobkyni nebylo prokázáno vědomí o tom, že se jedná o výrobky porušující práva k duševnímu vlastnictví a nelze jí přičítat nedostatek úsilí ve vztahu k zabránění porušení povinnosti a konečně o následném rozhodnutí o zabránění zadržovaných tonerů s odůvodněním, že náleží žalobkyni, kterou s ohledem na zastavení řízení nelze stíhat a zabrané zboží porušuje práva k duševnímu vlastnictví jiné osoby. V uvedeném rozsahu nebyly skutečnosti mezi účastníky sporné a mají oporu ve spise.
9. Pro právní posouzení věci jsou relevantní zákonná ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném ke dni 29. 10. 2014, kdy správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu zastavil), podle kterého *„právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*, dále § 28a odst. 1 zákona o opatřeních (ve znění účinném do 31. 12. 2014), podle kterého *„propadnutí zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, se uloží, jestliže takové zboží náleží pachateli správního deliktu a a) bylo*

Shodu s prvopisem potvrzuje

ke spáchání správního deliktu užito nebo určeno, nebo b) bylo správním deliktem získáno nebo bylo nabyto za zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, správním deliktem získané“ a také § 28b odst. 1 písm. b) tohoto zákona, podle kterého „Nebylo-li uloženo propadnutí zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, uvedeného v § 28a odst. 1 písm. a) nebo b), rozhodne se, že se takové zboží zabírá, jestliže náleží osobě, kterou nelze za správní delikt stíhat.“ K tomu považuje krajský soud za potřebné dodat, že zákon o opatřeních číslo 191/1999 Sb. byl ke dni 31. 12. 2014 (t. j. ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí o zabránění zboží) zrušen zákonem číslo 355/2014 Sb. účinným od 1. 1. 2015. Podle přechodných ustanovení uvedených v § 55 odst. 2 zákona číslo 355/2014 Sb., se řízení při výkonu dozoru v rámci ochrany spotřebitele podle zákona číslo 191/1999 Sb., zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona číslo 191/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle odst. 3 pak dojde-li k porušení povinnosti podle zákona číslo 191/1999 Sb., přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se v řízení o správním deliktu podle zákona číslo 191/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a podle odst. 4 se řízení o správním deliktu podle zákona číslo 191/1999 Sb., která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a která nebyla do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně ukončena, dokončí podle zákona číslo 191/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že s ohledem na to, že ke spornému porušení povinností ze strany žalobkyně mělo dojít 26. 5. 2010 a celní orgán zahájil řízení o správním deliktu 9. 11. 2010, tak i když celní orgány rozhodovaly o zabránění zboží po 31. 12. 2014 (t. j. po zrušení zákona o opatřeních), vztahoval se tento zákon nadále na jejich postup, a to včetně citovaných ustanovení § 28a a § 28b.

10. Za stěžejní pro věc považuje krajský soud posouzení žalobního bodu, ve kterém žalobkyně protestuje proti postupu správních orgánů, které rozhodly o zabránění věci v jejím vlastnictví, přestože jí neprokázaly spáchání správního deliktu. Jak se podává z citovaných zákonných ustanovení, jednou ze základních podmínek pro rozhodnutí o zabránění zboží podle § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních je, že se jedná o věc, ohledně které přichází v úvahu uložení sankce propadnutí věci podle § 28a odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o opatřeních, t.j. že se jedná o věc, které bylo užito nebo určeno ke spáchání správního deliktu, nebo která byla správním deliktem získána nebo nabyta za zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, správním deliktem získané. To mimo jiné předpokládá, že v souvislosti s dotčeným zbožím došlo ke spáchání správního deliktu. Závěr o spáchání správního deliktu při rozhodování o zabránění věci by měl vyplývat především z výroku o vině konkrétní osoby, protože až na výjimky si správní orgán podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nemůže učinit v samostatném řízení úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt a kdo za něj odpovídá. V posuzované věci však žádné rozhodnutí o vině žalobkyně vydáno nebylo a naopak z rozhodnutí o zastavení řízení vyplývá, že podmínky odpovědnosti žalobkyně za správní delikt splněny nejsou a toto usnesení proto nemůže být způsobitelným podkladem pro rozhodnutí o zabránění zboží. Krajský soud připouští, že požadavek rozhodnutí o vině za správní delikt se uplatní především tam, kde zboží náleží jiné osobě než pachateli deliktu (tj. v případech, na které dopadá § 28b odst. 1 písm. c/ zákona o opatřeních). Naopak v případech uvedených v § 28b odst. 1 písm. a) a b) zákona o opatřeních si správní orgán zpravidla při rozhodování o zabránění věci bude muset učinit

Shodu s prvopisem potvrzuje

sám úsudek o tom, zda byl správní delikt spáchán, protože uvedené právní normy přímo předpokládají, že k rozhodnutí o vině za správní delikt nedošlo (protože není znám pachatel deliktu nebo protože jej nelze stíhat) a bylo by tak v rozporu s účelem a smyslem uvedených ustanovení, pokud by si správní orgán nemohl otázku spáchání správního deliktu posoudit sám i bez výroku o vině (to ostatně předpokládá také judikatura k trestnímu zákonu při výkladu obdobného institutu zabrání věci). Jedná se však o výjimku z výše uvedeného obecného pravidla, kterou je nutno vykládat restriktivně a v případě postupu podle § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních ji použít pouze tehdy, kdy je majitelem zabíraného zboží osoba, kterou nelze za správní delikt stíhat. Právě ve výkladu této podmínky ve znění: „*náleží osobě, kterou nelze za správní delikt stíhat*“ spatřuje krajský soud podstatu celého sporu, a to zejména ve vazbě na předchozí zastavení řízení o správním deliktu. Krajskému soudu není známo, že by se výkladem uvedeného ustanovení zákona o opatřeních v minulosti zabývaly správní soudy nebo že by bylo uvedené sporné ustanovení předmětem rozboru v odborné literatuře. Jak však již krajský soud naznačil výše, institut zabrání věci patří mezi tradiční sankční opatření deliktních právních úprav, který v době rozhodování správních orgánů znal např. § 101 zákona číslo 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) nebo § 18 tehdy platného zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, platný do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“). Ve všech uvedených případech je institut zabrání věci koncipován jako subsidiární opatření k trestu (sankci) propadnutí věci, a přichází tak v úvahu teprve tehdy, pokud v konkrétním případě není možné trest (sankci) propadnutí sporné věci uložit. Jedním z příkladů této subsidiarity, kdy je při plnění ostatních podmínek možné rozhodnout o zabrání věci, je právě stav, kdy jejího majitele nelze za delikt stíhat (srov. § 101 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku nebo § 18 odst. 1 písm. a/ zákona o přestupcích). Na rozdíl od zákona o opatřeních je judikatura k § 101 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku poměrně dlouhodobá, ustálená a bohatá. Již v rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 5. 11. 1969, sp. zn. 9 Tz 115/69, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 1/1970, Nejvyšší soud při výkladu obsahově shodného § 73 odst. 1 písm. a) tehdy platného trestního zákona číslo 140/1961 Sb. uvedl, že pachatelem ve smyslu § 73 odst. 1 písm. a) trestního zákona (tj. pachatelem, kterého nelze pro trestný čin stíhat a přichází u něj v úvahu zabrání věci) je možno rozumět jen osobu trestně odpovědnou, která je způsobilá být pachatelem trestného činu, naplnila všechny znaky některého trestného činu a kterou jako pachatele trestného činu nelze stíhat z jiných důvodů, než je nedostatek trestní odpovědnosti. Není proto možné vyslovit zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. a) trestního zákona jen proto, že věc náležela osobě, proti které bylo trestní stíhání zastaveno proto, že v čase spáchání činu nebyla trestně odpovědná pro nepřičetnost (do českého jazyka přeložil krajský soud). Obdobně Nejvyšší soud v aktuálním usnesení ze dne 6. 12. 2017, č. j. 4 Tdo 1118/2017-111 (dostupném na webových stránkách Nejvyššího soudu) vyložil, že „*větou náleží-li pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit uvedenou v ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se rozumějí takové případy, kdy sice budou splněny všechny znaky trestného činu, avšak obviněného nebude možno stíhat či odsoudit pro jinou překážku. Pachatelem ve smyslu tohoto ustanovení lze rozumět osobu trestně odpovědnou, která je způsobilá být pachatelem trestného činu a naplnila všechny jeho znaky a kterou jako pachatele trestného činu nelze stíhat z jiných důvodů než pro nedostatek trestní odpovědnosti. Mezi tyto důvody lze zcela jistě zařadit i případ stěžovatele, kdy trestnost jím spáchaného činu zanikla pro promlčení* (shodně dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 11 Tdo 86/2013-36, dostupný

Shodu s prvopisem potvrzuje

rovněž na webových stránkách Nejvyššího soudu nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. II. ÚS 186/12, dostupné na www.usoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že výklad posuzované formulace „náleželi-li pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit“ je v trestní praxi ustálen potud, že se jím rozumí takové případy, kdy sice došlo ke spáchání konkrétního trestného činu, jehož pachatelem je vlastník věci, který je trestně odpovědný a naplnil všechny znaky skutkové podstaty příslušného trestného činu, přesto jej však nelze stíhat z důvodů jiných než je nedostatek jeho trestní odpovědnosti (např. z důvodu promlčení, či amnestie). Jinak řečeno, pokud nelze o vině konkrétního pachatele rozhodnout z důvodů nesplnění některého z předpokladů jeho trestní odpovědnosti, ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku použít nelze. Podle přesvědčení krajského soudu je výše uvedený výklad § 101 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku plně použitelný také pro výklad § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních, když krajský soud neshledává žádný rozumný důvod, pro který by uvedené zákonné ustanovení mělo být vykládáno jinak, než jak je obsahově shodný institut vykládán v trestním právu. Pro poměry projednávané věci z toho vyplývá, že pokud správní orgán zastavil řízení o správním deliktu žalobkyně pro existenci liberačních důvodů, nejsou u ni splněny předpoklady odpovědnosti za správní delikt a nejedná se tak o osobu, kterou „nelze za správní delikt“ stíhat ve smyslu § 28 odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních.

11. Krajský soud v návaznosti na výše uvedené rekapituluje, že v přezkoumávané věci nebylo v souvislosti se sporným zbožím rozhodnuto o vině žalobkyně (ani jakékoliv jiné osoby) za správní delikt ani se nejedná o případ, kdy by o vině žalobkyně nebylo možné rozhodnout z důvodů uvedených v § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány nepostupovaly správně, pokud přes výše uvedené rozhodly postupem podle § 28b odst. 1 písm. b) zákona o opatřeních o zabránění zboží, které náleží žalobkyni a v tomto postupu správních orgánů spatřuje krajský soud nezákonnost napadeného rozhodnutí. Proto krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 1 s. ř. s. o zrušení napadeného rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Oproti návrhu žalobkyně krajský soud neshledal důvod také pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106). Bude věcí žalovaného, aby o odvolání žalobkyně opětovně rozhodl při vázanosti právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na meritorní výsledek sporu a procesně úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně soud přiznal žalobkyni právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, dále odměny advokáta podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 2 úkony právní služby (1. - převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a 2. – podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu a také hotových výdajů v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), jsou náklady právního zastoupení ve výši 6 800 Kč zvýšeny podle § 57 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje

s. ř. s. o částku ve výši 1 428 Kč odpovídající aktuální sazbě DPH. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč shledal krajský soud jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobkyni k rukám jejího zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil krajský soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Pro úplnost krajský soud dodává, že žalobkyni nepřiznal odměnu a režijní paušál za repliku k vyjádření žalovaného. Ne každé vyjádření zástupce účastníka lze považovat za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu spojený s právem na náhradu advokátní odměny a režijního paušálu. Takto lze honorovat pouze podání, která se obsahově blíží k podáním ve věci samé (např. reakce na změnu žaloby nebo jakoukoliv jinou novou procesní situaci), což je ve správním soudnictví s ohledem na koncentraci lhůt pro uplatnění žalobních bodů zpravidla vyloučeno. Odměna a režijní paušál zásadně nepřísluší účastníkovi za tvrzení či důkazy, které mohl uplatnit již v žalobě, za vyjádření týkající se pouze dokazování nebo polemiky s právním názorem jiného účastníka a právě takovou povahu replika žalobkyně má, proto jí soud žádné náklady v souvislosti s tímto úkonem nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 7. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu